

Voor het eerst ergert het me dat mijn auto geen centrale vergrendeling heeft. Ik overweeg serieus om het beeld – zorgvuldig verpakt in bubbeltjesfolie en omwikkeld met meters tape – terug te sjouwen naar mijn appartement. Daar kan ik het veilig op de zachte kussens van de bank leggen en loop ik niet het risico dat het zal omvallen terwijl ik mijn auto openmaak.

Ik rol met mijn ogen en schud mijn hoofd. Ik moet niet zo idioot doen. Ook al ben ik vaak een onhandige kluns, er zal heus niets vreselijks gebeuren als ik het beeld een paar seconden naast de auto zet. Per slot van rekening is er niemand in de buurt die het zou kunnen beschadigen of zelfs zou kunnen stelen.

Peinzend frons ik mijn wenkbrauwen. Door de verpakking staat het beeld niet erg stabiel en het zou kunnen omvallen.

Besluiteloos kijk ik eerst naar de auto, dan naar de voordeur en ten slotte naar het beeld in mijn armen. Het is nog heel vroeg en er is geen sterveling te bekennen die het me lastig zou kunnen maken.

‘Wat een onzin!’ mopper ik bij mezelf. ‘Beheers je eens, Sadies Watson! Je zit nog niet eens in de auto! Als je zo blijft teuten, kom je er nooit.’

Uiteindelijk zak ik langzaam door mijn knieën en leg het zware beeld op de grond. Daarna drapeer ik de wollen deken in mijn kofferbak om het kunstobject heen om het als een rauw ei in te pakken. Een paar minuten later ben ik tevreden. Ik zet mijn kleine reistas naast het beeld en sla de kofferbak dicht.

Een navigatiesysteem heb ik helaas niet, dat heb ik nog nooit nodig gehad, maar ik heb de kaart bestudeerd en de route uitgestippeld. Het zou geen probleem moeten zijn om vanavond op mijn bestemming aan te komen.

Ik moet nog tanken, en ik neem meteen koffie mee voor onderweg. Joost mag weten wanneer ik weer de kans krijg om een shotje cafeïne te kopen. Uitgebreide pauzes heb ik helaas niet ingecalculerd, die zouden de hele onderneming alleen maar onnodig vertragen.

Toen Mr Sanderson met het idee op de proppen kwam dat ik het beeld zou wegbrengen, was ik allesbehalve enthousiast. Ik heb nog nooit zo'n eind gereden, en al helemaal niet op één dag. Maar de eigenaar van de galerie waar ik sinds twee jaar werk, liet zich er niet van afbrengen. Hij dacht dat de afwisseling goed voor me zou zijn, en iemand moest het nu eenmaal doen. De chauffeur die zulke opdrachten normaal gesproken uitvoerde, was voor een andere klus op pad. Ik vermoed dat hij daarom zo aandrong.

Het is mijn gewoonte om mijn zaken altijd goed te plannen en te organiseren. Op die manier houd ik mijn warhoofdigheid enigszins in toom. Ik houd helemaal niet van onvoorzienne gebeurtenissen of verrassingen, en op zo'n reis gebeuren altijd dingen die je niet van tevoren kunt incalculeren. Maar ik heb geen keus, opdracht is opdracht en ik wil geen narigheid.

Na mijn vertrek uit Arizona, dus op z'n laatst morgen, heb ik vier weken vakantie. Mr Sanderson stond erop dat ik mijn

vakantie van de afgelopen twee jaar meteen na deze opdracht opnam. Hij trok zich er niets van aan toen ik protesteerde dat ik mijn vrije dagen veel liever opspaar. Hij beweerde dat het onmogelijk was om jarenlang alle vakantiedagen op te sparen en dan opeens weken achter elkaar weg te blijven. Nu, hartje zomer, is het heel rustig in de galerie. Er komen niet veel klanten en er is weinig werk. Kennelijk heeft Mr Sanderson de noodgedwongen onderbreking van zijn werk – vanwege een flinke griep vorige maand – gebruikt om de vakantiedagen van zijn personeel eens goed onder de loep te nemen. Hij vond mij zeker rijp voor vakantie, want hij was amper terug of hij kwam met dit plan naar me toe.

Zuchtend neem ik een slok koffie en brand prompt mijn tong. Met tranen in mijn ogen zet ik met een binnensmondse vloek de beker in de daarvoor bestemde houder. Nu heb ik dus een paar weken vakantie in het vooruitzicht, oftewel een zee van tijd om dingen te doen waar ik normaal gesproken niet aan toekom. Ik zou weer eens heerlijk kunnen gaan schilderen. Ik snap zelf ook wel dat het nogal raar is om alleen voor mijn werk de deur uit te gaan.

Tegen de middag heb ik ongeveer de helft van de reis afgelegd en besluit een wat langere pauze te nemen. Ik wil mijn benen strekken, iets eten en een toilet opzoeken. Ik tank de auto ook meteen nog eens vol. Tot nu toe ben ik lekker opgeschoten en ik zou niet weten waarom ik op de tweede helft van de reis problemen zou krijgen.

Voor het eerst in maanden kan ik me ontspannen. Tevreden stel ik vast dat de prestatiedruk en de eeuwige drang om alles perfect te doen van me af vallen. Misschien is vakantie wel een veel beter idee dan ik dacht.

Wat ik precies met al die vrije tijd ga doen weet ik nog niet. Ik heb overwogen om vanuit Arizona op de bonnefooi verder te rijden, zonder plannen en zonder vastgelegde route. Ik ben tot nu toe nooit ver van Denver geweest en dit is een unieke kans om zo'n reis te maken. Het idee alleen al maakt me onrustig, om er nog maar over te zwijgen dat ik geen hotel of iets dergelijks heb gereserveerd. Maar dit keer wil ik mezelf bewijzen dat ik best spontaan kan zijn.

Als ik Albuquerque achter me laat, veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. In deze streek kun je beter een aircocooler hebben dan een opengedraaid raampje. Ik moet er misschien toch eens over gaan denken om een nieuwe auto aan te schaffen. Mijn oude Honda heeft zijn beste tijd allang gehad.

In gedachten verzonken volg ik de weg die door een kaal landschap leidt en eindeloos lang lijkt. Zal ik na deze opdracht eens doorrijden naar Californië? Ik heb altijd al graag eens naar zee gewild, en als ik lang genoeg zoek, vind ik vast en zeker goedkoop en fatsoenlijk onderdak. En zo niet, dan zie ik wel verder. Ik ben alleen, ben van niemand afhankelijk en heb wat spaargeld in een zijvak van mijn reistas gestopt.

Een tijdje doe ik mijn best om mezelf enthousiast te maken voor dit plan, dat eigenlijk geen plan is, maar eerder een opwelling. Daardoor moet ik afgeleid zijn geweest en ergens een afslag hebben gemist. Anders kan ik niet verklaren dat het terrein steeds eenzamer en onherbergzamer wordt. De weg is op sommige plekken zo smal dat hij zelfs voor één personenwagen al lastig is. De hele tijd hoop ik van harte dat ik geen te-

genliggers zal krijgen, en ik kijk koortsachtig uit naar een mogelijkheid om weer op mijn oorspronkelijke route te komen.

In plaats daarvan kom ik steeds dieper in de rimboe terecht. Het terrein wordt steiler en ruiger, maar tegelijkertijd ook groener. Ik moet toch onderhand echt in de buurt van Sedona zijn, de op een na grootste stad in de streek waar de cliënt woont bij wie ik het beeld moet afleveren.

Het is vanwege de vegetatie en de mooie groene omgeving een geliefde vakantiebestemming en er zijn talloze nationale parken. Helaas heb ik geen tijd om op mijn gemak rond te kijken. Ik zweet als een otter en ik scheld mezelf uit voor stommeling omdat ik bij het tankstation alleen maar koffie heb gekocht en niet eens een flesje water heb meegenomen.

Waar is die verdraaide I-40 w? Ik weet zeker dat ik Apache County door ben, en dat moest volgens mijn kaart ook. Maar misschien vergis ik me wel en maak ik mezelf maar wat wijs.

Ik ben helemaal verkeerd gereden.

In de hoop dat ik ergens vanzelf weer op een behoorlijke weg uitkom, rijd ik toch maar gewoon door. Maar ik kom steeds dieper in de binnenlanden terecht. Tot overmaat van ramp wordt het steeds heter, de zon is allang over het hoogste punt heen. Ik snak echt naar een slok koel water.

Ik ben volledig geconcentreerd op de omgeving en kijk gespannen uit naar iemand aan wie ik de weg kan vragen. De rare geluiden onder de motorkap vallen me pas op als het daaronder begint te roken.

‘O nee! Nee, nee, nee! Niet nu! Alsjeblieft niet! Je kunt er nu echt niet mee ophouden!’ roep ik uit. Maar de motor hapert en sputtert, de geluiden klinken allesbehalve gezond. Het lukt me nog net om het hoge, door de zon verschroeide gras in te rijden voordat hij helemaal stilvalt.

Met mijn voorhoofd op mijn om het stuur geklemde handen blijf ik als versteend zitten. Langzaam raak ik in paniek. Ik ben hier ergens in the middle of nowhere en heb al tijden geen sterveling meer gezien. Waar moet ik in godsnaam hulp halen?

Na een tijdje stap ik uit, omdat ik de hitte in de auto niet meer uithoud. Maar buiten is het niet veel beter.

Met mijn laatste hoop pak ik mijn mobiele telefoon, maar daar heb ik niets aan. Natuurlijk is er op deze eenzame plek geen bereik. Geërgerd gooi ik hem op de achterbank.

‘Ja hoor, dat kan er ook nog wel bij!’ roep ik nijdig. ‘En nu?’

Eigenlijk heb ik geen opties. Ik zal verder moeten lopen om iemand te zoeken die mijn auto naar een garage kan brengen. Vastberaden sluit ik de auto af en controleer nog eens alle portieren en de kofferbak. Ik moet er niet aan denken dat mijn kostbare vrachtje gestolen zal worden, al is het beeld verzekerd voor een bedrag dat ik niet eens in een heel jaar verdien.

Ik besluit dwars door het bos te gaan lopen, in de hoop dat ik toevallig op een parallel lopende weg zal stuiten. Bovendien bieden de bomen een beetje bescherming tegen de zon en de hitte, zodat ik niet bang hoeft te zijn dat ik lelijk zal verbranden.

Na een poosje ben ik er niet meer zo zeker van dat ik de juiste beslissing heb genomen. Er is niets, maar dan ook niets wat op een beetje beschaving wijst. En ik loop steeds vaker in de felle zon, omdat het bos minder dicht wordt.

Moet ik omdraaien? Nee, dat zou stom zijn. Het zou veel te veel tijd kosten om dat hele eind terug te lopen en daarna een andere weg te kiezen. Waarschijnlijk is het beter om gewoon in deze richting door te lopen. Op een goed moment moet ik toch ergens iemand tegenkomen?

Omdat ik in deze hitte niet met een reistas wilde sjouwen, heb ik hem in de auto laten staan. Maar als de zon steeds verder zakt, realiseer ik me dat ik hem beter had kunnen meenemen. Stel dat ik hier ergens moet overnachten? Of buiten moet slapen? Ik heb niet eens een deken om op te gaan liggen. En hoe zit het met wilde dieren, die er ongetwijfeld zijn? Giftige slangen, roofkatten en... beren?

O mijn god, dit wordt nog mijn dood! Geschrokken sla ik mijn hand voor mijn mond. Niemand zal ooit weten dat ik het avondmaal van een poema of een beer ben geworden. Mijn baas zal me niet missen, hij denkt dat ik ergens aan het strand lig te genieten van mijn vakantie. Familie die zich zorgen om me zou kunnen maken heb ik helaas niet. De enige die in de gaten zal hebben dat er iets niet klopt, is Jake Cavill, die ongeduldig op de bezorging van zijn aankoop wacht. Een man die ik nog nooit heb gezien, maar die zijn pas gekochte beeld natuurlijk graag wil hebben en daarom ook zal gaan informeren waar ik blijf.

Maar ik ben nog niet bereid om te sterven, dus loop ik vastberaden door. Het is nog niet helemaal donker, er bestaat nog altijd een kleine kans dat ik een redder in de nood vind. Hopelijk gaan wilde dieren pas diep in de nacht op jacht!

Als ik iets zachts tegen mijn enkel voel, slaak ik een kreet van schrik, maar het is niet meer dan een grote graspol.

Ongeveer twee uur later is mijn laatste restje optimisme verdwenen. De zon is nu onder en ik kan geen hand voor ogen meer zien. Ik ben al twee keer gevallen en heb mijn knie geschaafd. Goed zo, Sadie! Nu hoeft de beer alleen het spoor van vers bloed maar te volgen, dan heeft hij me zo gevonden en eindig ik weinig glorieus als zijn avondmaal.

Maar ik mag niet opgeven, anders word ik gek. Ik moet gewoon door blijven lopen.

Mijn voeten doen pijn en ik heb honger, om nog maar te zwijgen van mijn droge keel. Ik ben bang en uitgeput. De tranen rollen over mijn wangen, wat ik pas merk als ze langs mijn mondhoeken lopen. Geërgerd veeg ik ze weg. Het heeft geen enkele zin om mijn laatste restje energie te verspillen aan zelfmedelijden.

Opeens zie ik een eindje verderop de donkere contouren van een huis. Mijn hart slaat een slag over. Ben ik eindelijk in de bewoonde wereld beland? Ik wil het al dolblij op een rennen zetten, maar realiseer me meteen dat het gebouw er niet zo verlaten en donker uit zou zien als er iemand was.

Ik zie nergens een auto, maar toch ga ik de treden naar de voordeur op. Misschien staat de auto ergens anders – in een garage bijvoorbeeld, of achter het huis.

Ook na herhaaldelijk aanbellen en kloppen beweegt er binnen niets. Er is niemand thuis en mijn hoop dat ik een veilige slaapplek heb gevonden om te slapen, verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik ben verloren. Verslagen laat ik mijn hoofd hangen.

Toch loop ik met een laatste sprankje hoop om het huis heen naar de achterkant, en ik ben niet zo'n klein beetje verast als ik daar een meer ontdek dat schitterend in het landschap past. Even later besef ik dat het geen meer is, maar een rivier, want ik hoor het kabbelen van traag stromend water.

Ik graaf in mijn geheugen. Het zou de Verde-rivier kunnen zijn, als ik tenminste niet finaal verkeerd ben gereden en alleen maar een klein beetje van mijn route af ben geraakt.

Wat verder weg zie ik de zwarte contouren van bergen. Overdag heb je hier ongetwijfeld een schitterend uitzicht.

Uitgeput kijk ik even om me heen en slaak een diepe zucht. Mijn voeten doen pijn, mijn haar plakt aan mijn hoofd. Ik kan geen voet meer verzetten en wil alleen nog maar slapen. In de hoop dat de eigenaar van het huis gauw terugkomt, ga ik in het hoge gras liggen en bid in stilte dat ik geen ongewenste bezoekers zal aantrekken. Binnen een paar minuten slaap ik.

Ik word wakker van een geluid. Iemand schudt ruw aan mijn schouder. Ik doe mijn ogen open, maar het is te donker om veel te zien van de man die naast me op zijn hurken zit.

Met een kreet van schrik ga ik rechtop zitten. Paniekerig schuif ik bij hem vandaan. Alsof ik met die reactie iets zou kunnen uitrichten tegen deze grote, gespierde man als hij me iets wil aandoen!

‘Sorry,’ zeg ik met bevende stem. ‘Ik heb geen kwaad in de zin, echt niet. Ik was alleen doodmoe en moest even uitrusten. Ik moet in slaap gevallen zijn.’

Ik hoor zelf hoe stom mijn verontschuldiging klinkt, maar de man lacht me tenminste niet uit. Hij vertoont ook geen enkele andere reactie.

Eigenlijk kan ik hem net zo goed meteen de waarheid zeggen. ‘Ik ben verdwaald, ik heb geen idee waar ik ben. Ik heb hulp nodig. Misschien kunt u...’

‘Waar is uw auto?’ hoor ik nu voor het eerst zijn diepe sonore stem, die kippenveld over mijn huid jaagt. Dit moet een heel aantrekkelijke man zijn, dat kan niet anders. Niet als je zo’n stem hebt.